

This is the fifth bulletin to be published by A Tale of A Tub—a non-profit institution for contemporary art and culture located in the former washhouse and bathhouse of the Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Our quarterly bulletins are published to accompany each major project and act as a home for our writing program, through which writers from a range of professional backgrounds write a text that speaks to what we currently have on show.

Visit us in person at Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, or online at www.ataleofatub.org.

Dit is het vijfde bulletin gepubliceerd door A Tale of A Tub – een non-profit instelling voor hedendaagse kunst en cultuur gevestigd in het voormalige washuis en badhuis van het Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Onze driemaandelijke bulletins worden gepubliceerd bij elk groot project en dienen als thuis voor ons schrijfprogramma, waarbij schrijvers met verschillende professionele achtergronden een tekst schrijven die aansluit bij wat we op dat moment tentoonstellen.

Bezoek ons persoonlijk op Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, of online op www.ataleofatub.org.

T A L E OF A T U B.

You're catching me at a weird moment. In November last year, I died. In December I took a holiday; in January I fled from fire and smoke in Los Angeles; in February I finally got so tired that I had to lie down because I couldn't walk anymore; in March I lost my mind; and in April I was slouching towards resurrection, stuck in the birth canal but not yet reborn. The invitation to write this text arrived then, when I was still stuffed into the warm dark. The future was veiled. The walls around me were close and cramped. I'd left LA to be in New York City with my partner. Even though New York was freezing and rainy and grey, it seemed better than being alone in Los Angeles. I still could not get out of bed, but when I could sit up, I'd stare out the window of our sublet in Bed Stuy, look into the apartment building across the street. I'd wonder how, exactly how, I was going to bear this? The email came in asking if I could write something about 'deviant knowledges,' a phrase from my artist statement about what I am devoted to—at the same moment that I was being tended to by a care group, of friends, family and lovers, tasked with ordering me food, sending money and memes, checking in on me every couple hours. It was not the first time I was dependent on such actions from a group of friends, and it will not be the last. Their job was simple: to keep me alive. Their job was simple—and who among us knows how to do it?

What struck me about this particular moment, in spring 2025, was that everyone in the care group was also in some form of crisis and dependent on collective care to stay alive. There was a friend recovering from cancer surgery and chemotherapy, about to start radiation, and we ordered groceries for each other. There were new parents overwhelmed by anxiety and depression about raising their infant in fascism, and I would sit on their couch in the afternoons while their baby rolled and squealed in their arms, and they told me how dark their mood had gone during winter. A disabled friend was in and out of the hospital dealing with a lingering infection, and they kept sending me money even when I told them to stop. One friend, who signed up to order me food on Tuesdays and Thursdays, had just lost everything in the LA fires of January. All the documentation of thirty years of their work as a theatre maker, all their possessions, furniture, books, the ashes of their ancestors: gone. And still, twice a week, for a month and counting, I woke up to texts from them, saying, "Hello! How are you feeling today? What are you hungry for?" They ordered me soup, salads, coffee, cookies.

Last weekend, in the middle of April, the sun came out in New York City for the first time in a month. I met some disabled friends from the care group in a park. We sat outside for the afternoon. It was hot and bright enough for us to wear sunscreen, to shield our eyes from the sun, to sweat. Upon arriving, I shouted, "We're not dead yet, bitches!" Everyone had their canes and cute outfits. Everyone, at some point in the hang, had to deal with a part of their body malfunctioning: pain, bleeding, brain fog. The amount of times the phrase 'I love you' was said!

One friend I hadn't seen since before the COVID pandemic, and it felt amazing to be together in synchronous time with our bodies. Our relationship is sustained by leaving long voice notes for each other, but today, we were both here, wearing lipstick and jewellery. Our birthdays are close together, two Tauruses, about a week away. We spoke about our lifetimes of physical disability and mental illness, suicidal thoughts, our activism, our sense of doom, and how we haven't succumbed yet.

I complimented her new perfume. She complimented mine and wanted to know what it was. "It's called Eau de Protection," I said. *Water of protection.*

She inhaled with her eyes closed and smiled. "Ughhhhhh," she said. "What *is* that smell?"

"It's a weird rose," I said. "There's a blood accord listed in the ingredients."

She nodded. "A rose that smells like blood. Perfect."

"Protect me, water," I said. "Water: protect us."

I want to make a grand statement here. I want to say something about the interdependency of survival, about how care can be shared as much as pain, about friends showing up for each other as the world burns, about wearing perfume on days when you don't know how to keep living. While writing this text, I learned the word 'recrudescence,' which means the outbreak of something after a period of rest or inactivity. It can be used to describe a disease, an infection, but it is also used to describe springtime.

I went home to LA in time for May 1. Spring had exploded. My garden was overgrown, weeds crowding out the nasturtiums and rosemary. Hummingbirds, mockingbirds and stray cats had taken over my yard while I was gone. They hovered at the edges and watched me. I ordered food for them.

Maybe I don't need to make a grand statement about how insistent life can be, how we cling to it and it clings to us, how we come back from the dead, recrudescence, and what protections are required for that to happen again and again. Maybe I just need to note that yes, I feel old, that sometimes I don't know how to bear it, but I've not stopped yet. Maybe it's enough to say that the perfume I bought while stuck in the birth canal—dead, resurrected, reborn—smells like a weird rose sprouting from blood.

Je treft me op een vreemd moment. November vorig jaar stierf ik. In december ging ik met vakantie; in januari vluchtte ik voor de rook en het vuur in Los Angeles; in februari werd ik uiteindelijk zo moe dat ik moest gaan liggen, omdat ik niet meer kon lopen; in maart verloor ik mijn verstand; en in april kroop ik langzaam richting wederopstanding, klem in het geboortekanaal, maar nog niet herboren. De uitnodiging om deze tekst te schrijven kwam op dat moment, toen ik verstopt zat in de warme duisternis. De toekomst was gesluierd. De muren om me heen waren nauw en krap. Ik had LA verlaten om met mijn partner in New York City te zijn. Hoewel het in New York ijskoud, regenachtig en grijs was, leek het beter dan alleen in Los Angeles te zijn. Ik kon nog steeds niet uit bed komen, maar als het lukte om rechtop te zitten staarde ik uit het raam van ons appartement in Bedford-Stuyvesant (Brooklyn) en keek naar het appartementencomplex aan de overkant. Ik vroeg me af hoe, in vredesnaam hoe, ik dit moest volhouden? De e-mail kwam binnen met de vraag of ik iets kon schrijven over ‘afwijkende kennis’ (deviant knowledges), een zin uit mijn artist statement over waar ik voor sta – terwijl ik verzorgd werd door een zorggroep van vrienden, familie en geliefden, die eten voor me bestelden, me geld en memes stuurden en om de paar uur vroegen hoe het met me ging. Het was niet de eerste keer dat ik afhankelijk was van dit soort steun van een groep vrienden, en het zal ook niet de laatste keer zijn. Hun taak was simpel: me in leven houden. Hun taak was simpel – en wie van ons weet hoe je dat moet doen?

Wat me opviel aan dit specifieke moment, in het voorjaar van 2025, was dat iedereen in de zorggroep ook in een of andere vorm van crisis zat en afhankelijk was van collectieve zorg om te overleven. Zoals een van mijn vrienden, die herstellende was van een kankeroperatie en chemotherapie en op het punt stond om met bestraling te beginnen. We bestelden boodschappen voor elkaar. Er waren kersverse ouders die overmand werden door angst en depressie over het opvoeden van hun baby in tijden van fascisme. Ik zat ‘s middags bij hen op de bank terwijl zij hun krijsende baby in hun armen hielden en me vertelden hoe somber ze waren geworden tijdens de winter. Een van mijn gehandicapte vrienden ging het ziekenhuis in en uit vanwege een slepende infectie, en bleef me geld sturen, zelfs toen ik zei ermee te stoppen. Een ander had aangeboden om op dinsdag en donderdag eten voor me te bestellen, terwijl die zelf net alles was kwijtgeraakt tijdens de branden in LA in januari. Alle documentatie van 30 jaar werk als theatermaker, alle bezittingen, meubels, boeken, de as van hun voorouders: weg. En desondanks werd ik een maand lang, twee keer per week wakker met berichtjes als: “Hallo! Hoe voel je je vandaag? Waar heb je trek in?” Ik kreeg soep, salades, koffie en koekjes.

Afgelopen weekend, midden april, scheen voor het eerst in een maand de zon weer in New York City. Ik sprak af in een park met een paar gehandicapte vrienden van de zorggroep. We zaten de hele middag buiten. Het was warm en helder genoeg om zonnebrandcrème op te doen, onze ogen te beschermen tegen de zon, en te zweten. Bij aankomst riep ik: “We zijn nog niet dood,

bitches!” Iedereen had een wandelstok en leuke outfits. Iedereen had op een gegeven moment te maken met een deel van het lichaam dat niet goed functioneerde: pijn, bloedingen, hersenmist. Hoe vaak de zin “Ik hou van je” niet gezegd werd!

Een van mijn vrienden had ik voor het laatst gezien voor de COVID-pandemie, en het voelde geweldig om fysiek en synchroon in tijd bij elkaar te zijn. We hielden onze relatie in stand door elkaar lange, gesproken berichtjes te sturen, maar vandaag waren we er allebei, met lippenstift op en sieraden om. Onze verjaardagen liggen vlak na elkaar, twee Stieren, met ongeveer een week ertussen. We spraken over onze levens vol lichamelijke beperkingen en psychische aandoeningen, suïcidale gedachten, activisme, ons gevoel van onheil en hoe we er nog niet aan ten onder zijn gegaan.

Ik complimenteerde haar met haar nieuwe parfum. Zij complimenteerde me met de mijne en wilde weten wat het was. “Het heet Eau de Protection,” zei ik. Beschermingswater.

Ze inhaleerde met haar ogen dicht en glimlachte. “Ohhhhh,” zei ze. “Wat is die geur?”

“Het is een vreemde roos,” zei ik. “Tussen de ingrediënten staat bloed vermeld.”

Ze knikte. “Een roos die naar bloed ruikt. Perfect.”

“Bescherm me, water,” zei ik. “Water: bescherm ons.”

Ik wil hier een grote uitspraak doen. Ik wil iets zeggen over de onderlinge afhankelijkheid van overleving, over hoe zorg net zo goed gedeeld kan worden als pijn, over vrienden die voor elkaar klaarstaan terwijl de wereld in brand staat, over het dragen van parfum op dagen dat je niet weet hoe je door moet met leven. Tijdens het schrijven van deze tekst leerde ik het woord “heropleving” (recrudescence) het betekent een uitbraak van iets, na een periode van rust of inactiviteit. Het kan een ziekte of een infectie beschrijven, maar het wordt ook gebruikt als omschrijving van de lente.

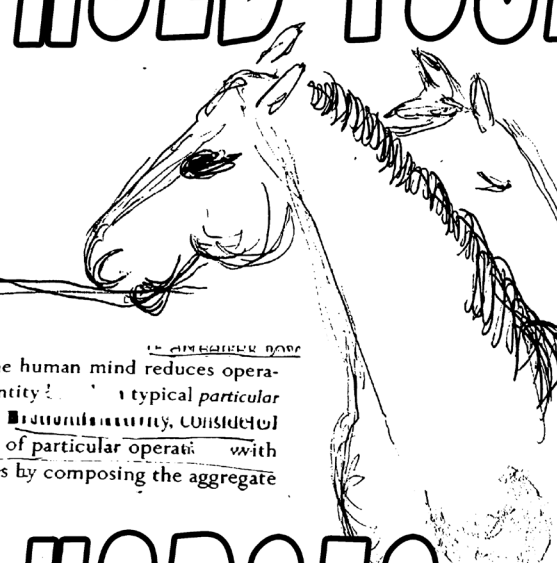
Ik ging terug naar huis in LA, op tijd voor 1 mei. De lente was losgebarsten. Mijn tuin was overwoekerd, onkruid verdrong de Oost-Indische kers en rozemarijn. Kolibries, spotvogels en zwerfkatten hadden mijn tuin overgenomen terwijl ik weg was. Ze bleven aan de rand hangen en hielden me in de gaten. Ik bestelde eten voor ze.

Misschien hoeft ik geen grootse verklaring af te leggen over hoe hardnekkig het leven kan zijn, hoe we ons eraan vastklampen en het zich aan ons vastklampt, hoe we opstaan uit de dood, heropleven, en welke bescherming nodig is om dat steeds weer te laten gebeuren. Misschien moet ik gewoon constateren dat, ja, ik me oud voel, dat ik soms niet weet hoe ik het kan verdragen, maar dat ik nog niet heb opgegeven. Misschien is het genoeg om te zeggen dat het parfum dat ik kocht toen ik klem zat in het geboortekanaal – dood, herrezen, herboren – ruikt naar een vreemde roos die uit bloed ontspruit.

ADVERTISEMENT:

ADVERTENTIE:

HOLD YOUR HORSES

the human mind reduces opera-
nity? ... a typical particular
... of particular operati with
es by composing the aggregate

HORSES

A group exhibition organised with
the Piet Zwart Institute Master Fine Art
september 2025 @ Tale of a Tub

Want to advertise something in the next issue? The space is yours (for free)! Write to info@a-tub.org to reserve it.
Wil je iets adverteren in het volgende nummer? Er is ruimte (gratis)! Stuur een bericht naar info@a-tub.org om te reserveren.

Short Pieces That Move!

Launching new pamphlets by

Pau Ardid
Tim Coster
Clara J:son Borg
Mandy Merzaban

Saturday July 5, 16:00-18:00
De Kas, Van Beuningenstraat 22,
3039 WE Rotterdam

shortpiecesthatmove.hotglue.me

S P T M
* * * *

WE DELIVER HANDRAILS, WEEKLY.

JOIN THE MAILING LIST
HANDRAILAWARENESS.COM

7705

Text by Johanna Hedva, edited by Isabelle Sully, designed by Sabo Day, translated by Mirjam Linschooten, printed by NPN Drukkers, Breda. Published on the occasion of ANNE KRUL with TABEA NIXDORFF and UNICA ZÜRN: ANAGRAMMA TICS, held from May 31–August 24, 2025, at A Tale of A Tub, Rotterdam.

Tekst van Johanna Hedva, bewerkt door Isabelle Sully, vormgegeven door Sabo Day, vertaald door Mirjam Linschooten, gedrukt door NPN Drukkers, Breda. Uitgegeven ter gelegenheid van ANNE KRUL WITH TABEA NIXDORFF AND UNICA ZÜRN: ANAGRAMMA TICS, gehouden van 31 mei t/m 24 augustus 2025 in A Tale of A Tub, Rotterdam.

Bulletin 2 / 2025